

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

DAVANT D'UNES ACUSACIONS

"La Veu de Tarragona" del 27 de Març, publicà un article signat per "Uns aimants de la cultura" en el qual amb tota la "ponderació, equanimitat i esperit de justícia", s'afirmava que el nostre periòdic és el defensor sistemàtic i "retribuit" de l'Ajuntament de La Selva i a més mesell, indiscret i injuriós.

Anem a demostrar que tot això que se'ns atribueix és fals en absolut,

Ens critiquen per haver citat noms propis al censurar actuacions tèrboles d'alguns selvatans, i a això oposem nosaltres que ho entenem una noblesa dintre la lluita, puix dóna pas per a la pròpia defensa a la persona anomenada. Conseqüència: si haguéssim faltat a la veritat en respecte a les persones citades; ¿no s'haurien defensat? Per què no ho han fet?

Nosaltres preferim, sempre que es vulgui censurar la nostra actuació pública, que ens anomenin ben clar, no pas amb sofismes i trucs més o menys hàbils que deixen impossible la defensa.

Quedi, doncs, ben entès que BRUM no creu indiscret anomenar les persones quan alaba o combat llurs actuacions i que seguirà fent-ho malgrat el blasmé d'"Uns aimants de la cultura".

Es diu a BRUM que ha estat injuriós. La injúria està castigada en el codi penal i BRUM té una Redacció responsable, ¿què esperen els que se senten injuriats?

Es molt fàcil fer qualificacions arbitràries per a buscar l'efecte de galeria, però no és així com es convenç a les persones sensates.

BRUM no ha injuriat a ningú i la injúria la infereixen al periòdic els que li atribueixen fets que estan renyits amb la veritat.

Segueix l'article atacant amb fúria a la Corporació municipal i a BRUM conjuntament i, en canvi, presenta als Srs. que composaven la candidatura monàrquica en les eleccions del 12 d'Abril, com a representants del seny i "la ponderació, l'equanimitat i esperit de justícia"! No es deuen recordar que aquells senyors eren presentats per aquella oligarquia que regí tants anys i tan funestament els destins de la nostra Selva!

Atacar un Ajuntament i un periòdic resulta relativament planer, car a més d'ésser fàcil desviar les qüestions vers el terreny que convé, sacrificant la sinceritat, encara no es coneix l'obra humana constant, perfecta i infal·lible. Però defensar actuacions pretèrites d'uns resultats vergonyosos que estan a l'abast de tothom, resulta tan difícil, tant, que ens permeteríem aconsellar a "Uns aimants de la cultura" que tot i comptant amb molta filosofia i lletres, desisteixin d'una empresa tan heroica com impossible de reeixir.

Respecte a les escoles de nova creació que han estat anul·lades per negligència de l'Ajuntament, segons resa l'article, ja en parla de manera completa en aquest mateix número, un col·laborador nostre.

El que ens cal recollir per a desmentir-ho rotundament, és el que no haguem volgut servir aquesta mala notícia als nostres lectors.

Per a demostrar que no pot haver-hi intenció per part nostra d'escamotejar la notícia, sols cal remarcar el següent: Fou publicada en la "Gaceta de Madrid" del dia 11, rebuda per tant ací el dia 13 que s'escaigué en diumenge, i no es llegí fins al 14. El Sr. Secretari en donà compte a la Corporació en la sessió del

16 a la nit, de manera que com a saber-se per la població fou el dia 17, i el dia 18 ja es rebia l'últim número de BRUM. I ara preguntem: hi havia temps de publicar la notícia? Es just, doncs, que per això se'ns acusi de mesells?

Suprimim prop d'això tot comentari, perquè n'hi ha prou amb la veritat crua per a fer veure la injustícia de l'atac. Els ha passat com al caçador inexpert que està a l'aguait i al sentir un xic de soroll que ha produït l'airet de la matinada al remoure unes fulles seques, dispara l'escopeta pensant tenir el conill a la boca del canó.

El que no podem deixar passar sense comentari és que a "Uns aimants de la cultura" els dolgui la prou migrada subvenció (no retribució, eh?) de cent pessetes anyals que l'Ajuntament ens assignà. Es una paradoxa que en nom de la cultura es faci públicament l'oposició a una obra cultural! Resulta ésser una cultura molt *sui generis*, perquè o nosaltres som uns ignorants cent per cent, o el fet d'aparèixer un periòdic en nostra vila, per modest que sigui, és una senyal de cultura.

I pensar que "Uns aimants de la cultura" puguin creure que aquestes 100 ptes. anyals poden servir per a tapar la boca i obligar a defensar sistemàticament una actuació sigui bona o dolenta!

Cent ptes. anyals són ben poca cosa Srs. "aimants de la cultura". No són cap *beca* que pugui crear un estómac agrait que hipotequi la seva llibertat ciutadana i es posi incondicionalment al servei d'un partit o d'un home...

Segueix l'article recordant-nos que fa poc posaren la primera pedra per a unes escoles al poble d'Alcover i diu: "En canvi La Selva, més necessitada potser que els nostres veïns..."

No sabem comprendre perquè la nostra Selva pugui estar més necessitada d'escoles que el simpàtic poble veí!

El contingent de població d'ambdues localitats és quasi igual, i sols tenien a Alcover una mestressa més que nosaltres, però en canvi, de tot el nostre record, hem vist a La Selva unes escoles de tres graus per a nois, dirigida pels Rvnds. PP. del Cor de Maria, i una altra, també de tres graus per a noies, a càrrec de les Germanes de la Caritat, que han estat els més importants suports de l'ensenyança primària a la nostra volguda vila. Per tant ens desconcerta la suposició que fan els paladins de la cultura!

Tampoc sabíem que fós discutir "si son galgos o podencos" el voler que el desitjat grup escolar es construís en un lloc que deixés salvats als nens dels perills d'ésser atropellats que corren sempre en tenir de passar per una carretera. Ho considerem molt més important. La seguretat dels nostres infants val molt més que totes les definicions de raça de "galgos o podencos".

No són 20 metres més amunt o més avall, no. Es el sortir o no per la carretera, que significa la seguretat o no seguretat dels menuts per la qual tenen obligació de procurar els grans.

No es pot argumentar tant a la lleugera, cal estudiar un xic les coses per a poder-se comportar amb "seny, equanimitat i esperit de justícia"!

I per acabar, hem de dir ben alt a "Uns aimants de la cultura" que mentre els atacs que facin al nostre periòdic, siguin tan infundats i injustos com els de l'article que deixem contestat, BRUM continuarà essent el portantveu de la vila, perquè la conseqüència lògica que resulta del seu article i el present, és que malgrat la seva estreta vigilància, no han pogut trobar, fins ara, un motiu vertader per a condemnar-lo en justícia.

LA REDACCIÓ.

Una nota de l'Ajuntament

L'AJUNTAMENT d'aquesta vila ens prega la publicació de la següent nota:

«El periòdic «La Veu de Tarragona», en el número corresponent al dia 27 de Març prop-passat, publica un escrit que va signat per *Uns aimants de la cultura* en el qual es fan càrrecs a aquest Ajuntament per no haver elevat a definitives les dues places de mestres, que l'Estat creà amb caràcter provisional a la nostra localitat.

Com que tot l'escrit està mancat del seny i la ponderació, l'equanimitat i l'esperit de justícia que *Uns aimants de la cultura* volen representar, és el motiu que sortim al pas del que afirmen dits benemèrits ciutadans a l'ob-

jecte de que no enganyin al poble amb les seves afirmacions, demostratives d'un absolut desconeixement dels assumptes que tracten.

Creades per l'Estat a l'Agost de l'any passat les dues places, una per a mestre i una per a mestressa, actuant en aquella data, d'Alcalde el Sr. Cogul i de secretari el Sr. Virgili, l'Ajuntament pensà tot seguit en elevar-les a definitives.

Però essent un dels fins primordials que persegueix aquest Ajuntament el dotar a la vila dels mitjans més eficaços per a la cultura dels selvatans, especialment pel que fa referència als infants, no va veure satisfet el seu anhel amb la simple creació de

dues places de mestres, que a l'haver-los d'instal·lar en llocs inadequats per a l'ensenyament, no podrien donar el rendiment que caldria, i, per altra part, d'instal·lar-los, encara que amb caràcter provisional, s'haurien ocasionat unes despeses, que si bé representarien poca cosa per a un Municipi ric, pel nostre, atenent al deplorable estat de l'Erari Municipal, representaria una càrrega més entre les moltes que ha heretat del règim anterior.

Doncs bé; l'Ajuntament mirant conjuntament pels interessos de la vila i pel millor ensenyament dels infants es preocupà desseguida per la ràpida construcció d'un grup escolar. A l'efecte els diputats, convilatans nostres, En Joan Puig i Ferrer i Ventura Gassol, visitaren a l'aleshores Ministre d'Instrucció Pública senyor Marcel·lí

Domingo, interessant-se per la construcció de l'esmentat grup escolar. El Ministre acollí la idea amb gran simpatia i va prometre donar totes les facilitats per a la rapidesa i màxima concessió econòmica per part de l'Estat. En virtut d'això l'Ajuntament s'afirmà més encara amb el criteri exposat en el paràgraf anterior.

Entenent aquest Ajuntament que el terreny adquirit pels seus antecessors per a l'emplaçament del grup escolar, no és el més apropiat, pel molt separat que es troba de la població, gestionà amb el Sr. Joaquim Guitert, la permuta del que aquest senyor posseeix a la mateixa «Avinguda», sota de l'edifici de «La Defensa Agrària» a l'objecte de donar sortida als infants per la part del Camí de Tarragona per, d'aquesta manera, treure'ls del perill de la carretera i tenir-los més aprop de la població. Aquesta permuta donà un excel·lent resultat per part del senyor Guitert, persona que ha demostrat sentir gran amor per la nostra vila. Però com sigui que en aquests afers hi precisa la intervenció de les Autoritats governatives es va demanar l'autorització de les mateixes. Aquesta autorització no ha vingut encara gràcies a les maniobres d'alguns senyors que suposem amics d'*Uns aimants de la cultura*, el que ha produït una lamentable interrupció del pla de l'Ajuntament.

Apart d'això, hi ha la qüestió econòmica. Comptant amb que l'Estat donés el 75 per % del cost del grup escolar, calia, si no es volia tocar la butxaca del contribuïent, gestionar la concessió d'un emprèstit. Efectuades en principi i amb caràcter extra-oficial se n'ha tret una desagradable impressió, degut als quantiosos deutes que pesen damunt el Municipi. Amb tot l'Ajuntament no ha perdut per aquesta part les esperances ja que està disposat a emprar els mitjans que calgui per a resoldre aquest assumpte.

Tot ço exposat ha fet que hagi anat passant el temps sense que aquest Ajuntament hagi pogut prendre un determini concret i vingué el decret publicat a la «Gaceta» del 11, anul·lant la concessió de les dues places de mestre a la nostra vila el que naturalment motivà el disgust general d'aquesta Corporació; però com sigui que en l'apartat 2.^{on} d'aquest decret es concedeix una pròrroga de trenta dies per a sol·licitar la rehabilitació, considerant-se aquestes peticions, als

efectes de nova concessió, i en el cas de preferència a que es refereix l'apartat c) de la R. O. de 2 de Novembre de 1923, l'Ajuntament en sessió del dia 23 de Març darrer va acordar sol·licitar-la; el que farà que un cop tinguem el grup escolar, tinguem també els mestres necessaris molt aviat, ja que a la primera creació de places de mestres que s'ordini haurà de correspondre entre altres a la nostra vila i més encara tenint en compte que estem ja molt aprop de l'aprovació de l'Estatut de Catalunya que, no hi ha dubte, trobarem en ell les màximes facilitats per a l'ensenyament.

Cal fixar-se, doncs, que els senyors *Uns aimants de la cultura* amb el seu article del dia 27, no han descobert res a l'Ajuntament, ja que amb tot l'exposat tothom veurà que aquest no ha deixat un moment un assumpte de tanta transcendència, endevinant-s'hi solament, tant en aquest com en altres articles que han publicat, ara *Uns aimants de la cultura* i més aviat *Uns selvatans patriotes*, etc. etc. una obstrucció sistemàtica, dels elements que integraven la difunta U. P. a l'obra que realitza l'Ajuntament republicà. Aquests senyors en un dels paràgrafs del seu escrit es presenten amb una etiqueta ben definida: Es declaren identificats amb la candidatura que el dia 12 del passat Abril, després d'emprar totes les coaccions tregué les majories per un sol vot i encara no legal, com ho prova el fet d'ésser anul·lades. Tots sabem que aquella candidatura era la continuació de la situació oligarco-caciquista que dominà a la vila abans i durant les dictadures. Que recordi tothom que els esmentats Ajuntaments ens han deixat un deute de prop de 100.000 ptes.

El que passa avui a la nostra vila és el següent: Els elements que per la seva manca de civisme i de capacitat administrativa es veuen allunyats dels càrrecs públics, al donar-se compte de la marxa progressiva que prenen les coses del Municipi, despitats, oblidant aquella equanimitat tant cacarejada, exerceixen el dret del *pataleo*, però mentre aquests senyors piquen de peus provant d'enganyar novament al poble, nosaltres, els homes que avui tenim la responsabilitat del govern de la vila, anirem complint el nostre deure d'explicar les veritats al veïnat.

I ara, una vegada aclarit bé l'assumpte que poc noblement aprofita-

ren *Uns aimants de la cultura* per a atribuir a aquest Ajuntament abandó i negligència, volem preguntar al poble: ¿Es això negligència? ¿No és una prova de que posem bona cura en la inversió dels cabals del Municipi? Els bons selvatans tenen la paraula».

N. DE LA R.: A última hora ens ha estat facilitada aquesta nota, la qual inserim en lloc d'un article d'un col·laborador nostre que tractava el mateix assumpte.

Ràpida

L'art acústica a la Selva

DISSABTE de Glòria. Després de quinze anys d'enyor, les teies flamegen en els graellats i fan de vivor més rogenca el vermell de les barretines. Les belles cantades es deixen sentir pels carrers de la Selva. Un carro tot flairós va recollint la minestra que la panereta recapta,—aquella panereta guarnida amb cintes barrades, i flocs i mirallets,—mentre els joves cantaires fan el seu pelegrinatge caramellístic.

Dissabte de Glòria com aquest, anys ha que no l'havíem vist. Els mateixos caramellaires d'avui no en tenen altra memòria que la d'un record esfumadís.

Bé, molt bé, Josep Ferré i Cavallé. A vós i als vostres companys la nostra enhorabona d'adhesió i encoratjament.

Oidà que el vostre comès, que importa el retorn de les belles cantades, sia un esperó.

Un esperó per a la reconstitució de la nostra brillant i tradicional actuació musical a la Selva. La injecció de renovellament d'entitats que cal redreçar.

De la vostra bella pensada,—traduïda en òptima realitat,—n'ha d'eixir el redreç, la vigoria, la fe de vida activa de la més brillant entitat coral que tostemps ha tingut la Selva: aquell Orfeo infantat pel Sr. Felicià Cogul, que tants triomfs conquerí ençà i enllà.

L'art acústica, avui, té a la Selva, prous elements per a que vagi perdurant-se'n la brillant tradició.

Són els cantaires de l'Orfeo, que va crear el Sr. Cogul.

A SANT JORDI

Són els músics de la Cobla-Orquestra que, a costa d'una cons-tància tenaç, ha forjat el Sr. Jo-sep M.ª Aymemí.

Aquests, amb l'espinguet de la tenora, que fan sentir pels pobles de Déu de Catalunya, hi deixen escapar tota la seva selvatanitat.

Cal que els altres també maldin per a que, en el pou de l'oblit, no quedin marcits tots els llocs primers, que per ésser els primers foren els més sentits, els més bregats, els més gloriosos.

Vosaltres, els cantaires-caramel·lares del Dissabte de Glòria, podeu refer-ho. No desmaieu; la co-ratgia de l'entusiasme pot desvet-llar molts ensoïments.

EL SET-CIÈNCIES

Ja no hi ha res a fer?

TREGUESSIU l'interrogant, i ja tindreu el *pessimisme fatalista* de molts d'esperits selvatans que semblen entoçudir-se en el seu taran-nà «cranquista». Esperits febles als quals cal sempre fer brandar la xur-riaca de la raó i l'*exemple material* per a arreconar-los al recambró fosc, com les tartranyes.

Pessimisme? fatalisme? Són mots tant absolutament buits com la matei-xa inexistència de ço que no existeix. A que ve, doncs, que en molts de sel-vatans hi hagi una tan funesta idio-sincràcia que fa veure-ho tot amb «cara de pomes agres»? Es que en lloc d'un pensament profundament cristià, racional, dignament humà, són, tal vegada, deterministes? Si això fos en els falsos—i si no fos perquè tenim escrúpols de blasfemar—di-ríem que més hauria valgut que ha-guessin nat en terres de l'Islamisme en les quals, *dissortadament*, hom creu i s'ajupen—en absolut— a la doctrina falsa, *no providencial*, del *fatalisme*; de l'aclaparant i atrofiador *determinisme*.

I són molts els nostres convilatans volguts que tenen la xacra—que no és pas inguarible, eix—xacra que cal arrancar-la de *socarrel*, cremar-la i ventar-ne, àdhuc, les cendres. Es, a més, aquest pessimisme inveterat—fet, ja, com a una malèfica segona naturalesa—és, repelint, aquest pessi-misme, molt tocat de teories fatalis-

Quants anys que amb el corsê heu passat de llarg!
Quants anys que us enyoràvem nit i dial
Quin viure més amarg,
que fins regust de cendra el pa tenia!

El jou era feixuc, cruel, servil.
El drac, ple de verí, s'agegantava.
I era endebades esperar l'abril,
car res no hi feia vostra llança brava.

Tota esperança s'allunyava amb Vós.
La Pàtria es dessagnava més captiva.
¿On éreu, oh Sant Jordi gloriós,
quan urpejava el drac nostra carn viva?

Per fi heu vingut i el drac heu malferit,
i al vostre pas cantaven les aloses.
Un vent de llibertat hem presentit
i arreu hem vist florir clavells i roses.

Torneu, ara, la pau al nostre cor,
forniu l'arbre pairal de noves meses
i feu de vostra llança un penó d'or
amb quatre flames roges, ben enceses.

R. BLASI I RABASSA.

Si a l'Ajuntament no hi hagués 100.000 pessetes de deute.
Si per a Caserna de Guàrdia Civil no s'haguessin esmerçat supèr-fluament tants diners; i s'haguessin reduït prudentment els tiberis de la Font Major, avui seria possible la construcció immediata d'un magnífic grup escolar.

Tots els aimants de la cultura hi estaran d'acord.

tes propugnades pel *protestantisme* religiós, (reforma protestant), amb les quals hom preten *excusar* el mal que hom comet; ço que implica, estultament i herètica, la *irresponsabilitat* interna i externa, (i és clar, en el fet intrínsec i extrínsec,) cosa que, d'ésser vertadera, negaria la *racionalitat* i la *llibertat* humana per a «ben merèixer», o per a la punició justa i con-seqüent. Així, com a conseqüència lògica, l'home actual, que sofreix i aspira a la *felicitat absoluta*, fóra l'ésser més maleïble de tots, quan, malgrat els esforços, es vegés obligat—per la fatalitat—a haver d'ésser un dissortat en aquest món i a l'altre. Impia blasfèmia fóra, això, contra Déu. L'home no és fatal (en l'ordre espiritual, sobre tot,) perquè és *racio-nal* i *lliure*. (Però és *lliure respon-sable*).

**

Fins aquí—ens dirien molts selva-

tans afectats de l'abans esmentada *xacra*, (prou immoral.)—«moltes camàndules escrites». D'altres, potser, gosarien a dir que «sí; és veritat tot això; tot el que es vulgui; però el cert és—anirien dient—que a la Selva sempre (?) ha passat el mateix, més o menys, i no en podem sortir de les desavinences i del *tant-se-me'n-do-nisme*».

Com s'entèn això! responem des de BRUM. On és la dignitat humana? On és la raó, la llibertat, entesa com cal, en l'ésser racional? On és el senti-tit de la justa responsabilitat moral de l'individu, de primer, i de les seves relacions socials tot seguit?

**

Però: selvatans! Creieu—els qui, *sistemàticament*, teniu, per a tot i tothom, la mitja ganyota del despec-tiu—creieu que ací va un article apo-logètic-cristià-catòlic, així com així? No, pas; no és això el que volem fer;

Orígens del Teatre Europeu

TEATRE GREC

I

(ni ens cal, ara com ara, a nosaltres). Ja teniu els vostres guiatges espirituals, si això voleu. Escoltéssiu la bona escola. I més, encara, la trona.

Les intencions nostres són, ara, unes altres. Vegeu, si us plau; i si-gueu imparcials ara.

**

Des de l'aparició reveladora de BRUM, som molts els qui de fora estant, (en intel·ligència amb els de dintre la Vila), aprofitem el bon *enrenou periodístic* selvatà, per tal de fer caure l'escata de l'indiferentisme, de la mandrositat espiritual intel·lectual dels abúlics, dels «panxotes» que igual farien—en ordre al progrés—com els crancs de la mar. Aquests que diuen: «jo mai no llegeixo res»; com als qui «llegeixen» *insubstantialitats*, o assumptes corruptors pornogràfics, o altres de *dissolució* moral-social; (abans, però, de *suïcidi* moral-individual), és a tota aquesta pesta fastigosa de gent que ataquem de fort, precisament perquè veiem — els de *bon zel* — com s'atrofien, com s'ensorren, com es deshonren i com deshonren la Selva del Camp. No volguessin, ésser, ja tan endarrerits ni grossers.

No teniu dret a la vida social digna els selvatans que, conscientment o no, comploten, amb la vostra bajana passivitat, contra el bon nom vostre i el comú selvatà. El mal que us feu i que feu a la Selva no us el poden perdonar les gèneres selvatanes venidores si no us rectificquen pràcticament. I vós, «El set-ciències», *xurriaqueu* fort, des de BRUM, a la dreta i l'esquerra.

A. CATÁ I SIMÓ.

1931 14 1932
ABRIL

L'AJUNTAMENT ha acordat celebrar l'aniversari de la proclamació de la República.

La vigília, a l'hora de costum, es tiraran al vol les campanes.

Al matí, l'Orquestra local farà una cerca-vila i a les 12 del migdia, una audició de sardanes a la plaça de la República.

Està acordat, també, invitar per mitjà de pregó al veïnat a engalanar els balcons.

ETIMOLOGICAMENT el mot «teatre», prové del llatí *teatrum*, originari aquest del grec *théatron*, derivat de *thedomai*, que significa «mirar». Les primeres manifestacions teatrals apareguren en tots els pobles, abans que l'activitat literària. Hom ha esbrinat que les poesies populars anaven acompanyades d'ademans, o sia, d'un element mímic i quan per aquesta acció hom adquirí el coneixement del valor estètic, es transformà en declamació o expressió plàstica de la bellesa.

En els pobles de civilització primitiva, les dances tenien un fons religiós. De les dances en honor del déu Bac sorgí el drama. Etimològicament la paraula Bac procedeix del sànscrit *baksha*, que significa «devorar», però el seu significat no és aquest. En llengua grega *bakchos* és el símbol del foc que devora als sacrificis. El nom més antic i més freqüent d'aquest déu a Grècia era *Dionisis*, nom genuïnament hel·lènic que el designa com a déu o Júpiter de Nysa, població de la geografia mitològica, essent el mot *Bakchos* d'origen traci-frigi; encara que hom li ha atribuït diverses etimologies o significats, entre elles l'haver ensenyat a l'home el cultiu de la vinya i fabricació del vi, era considerat «el déu del vi».

De les dances a honor d'aquest déu —com dèiem més amunt—sorgí el drama, atribuït al poeta Tespis, nascut en Icària l'any 535 a. de J. C., la introducció del personatge i l'haver augmentat la importància del director de chor anomenat *corifeu*, el qual fou convertit en un personatge diferent que representava el paper d'un déu i contestava els *corentes*, o sigui el chor, per mitjà de versos, algun cop cantats. Tespis feu construir darrera el chor una escena de poca importància, en la qual apareixien el *corifeu* en mig d'una decoració apropiada a les circumstàncies del diàleg que sostenia amb el chor o *corentes*; així es representaren les seves obres *Periteos* i *Alcestes*, quals arguments i estil es desconeixen, puix solament ens han estat llegats llurs títols. L'obra començava amb un pròleg, que continuava el chor cantant un himne, seguia una narració i aleshores, un diàleg entre el chor i el *corifeu* o actor principal.

Això era l'episodi que seguia al pròleg. L'actor es retirava per a preparar el desenllaç, i durant aquest temps, per a entretenir el públic, el chor cantava fins que reapareixia el *corifeu*, per a cantar el desenllaç que constituïa la última part del poema dramàtic.

Digne és d'esment que quasi sempre el *corifeu* o actor principal era el propi autor de l'obra. Si bé les primeres representacions teatrals tingueren lloc al temple, més tard l'escenari era un carro, amb el qual anaven d'una població a l'altra, o sia, ço que avui anomenem amb el mot gàl·lic, *tournee*; encara que aquest sistema no prengué peu. Pel diàleg entre el chor i *corifeu*, aquest pujava en una taula, que estava al costat de l'altar a *Dionisis*, però com que la importància del diàleg augmentà, hagué de construir-se una plataforma tocant al lloc de la dança, amb una barraca on els actors poguessin canviar-se el vestuari i la careta amb que es tapaven el rostre. Es construï, també, una graderia temporal de fusta per als espectadors, car no podien col·locar-se entorn del lloc de l'acció degut a les aglomeracions de públic, que l'any 499 a. de J. C. originaren l'esfondrament d'una d'aquestes graderies, ço que motivà la construcció del primer teatre permanent.

Del diàleg entre el *corifeu* o director i els *corentes* o choristes, sorgí la conversa entre els personatges, ço que fou el fonament del teatre d'avui.

Els artistes, al voler representar obres més avançades que el drama, obres més radicals; o sia, així com en el drama és un barreig de sentiments o passions i alegries, en aquestes obres noves, sols hi havia aquests sentiments o passions; gènere que al néixer, prengué el nom de tragèdia, que etimològicament procedeix del llatí *traoedia*, originària del grec *tragolia* i aquesta derivada de *tragos* que significa boc i *ade* cantar, qual definició és la següent: Cançó dels gentils a honor del déu Bac.

Al mateix temps, de les dances al déu Bac, nasqué un nou gènere; la comèdia, amb motiu de les delícies dels embriacs i de les facultats pròpies del vi, donant lloc a que sorgís aquesta força dramàtica, que a Siracussa (Sicília) prengué una forma primitiva i obtingué un gran desenvolupament a Atenes.

Cal observar que aquestes manifestacions literàries es produïen sempre després dels banquetes.

F. ROIG FERRAN.

VIDA MUNICIPAL

Sessió del dia 2 de Març

S'examina i s'aprova una factura d'efectes timbrats que presenta Na Mercè Monné Vda. de Fortuny important 36'30 ptes. El Secretari fa avinent que degut a que en els mesos de Gener i de Febrer han hagut de reintegrar-se els repartiments de la contribució rústega i urbana, seran molt més crescudes que en altres mesos les factures d'efectes timbrats.

S'aprova un compte de 10 pessetes presentat pel Secretari, per un viatge a Tarragona, el primer d'aquest mes per a presentar els rebuts de la contribució urbana.

S'acorda subministrar per compte de l'Ajuntament 5 quilos de pa cada setmana, al veí pobre i vell Antoni Masdeu Vallverdú.

S'acorda pagar el reconeixement dels moços del reemplaç de 1931 i 32 al metge titular D. Damià Martí.

S'acorda també la plantació de platans al troç de carretera des del Portal d'avall a l'estació del F. C.

Sessió del dia 9 de Març

S'aprova el plec de condicions de les voreres i diversos comptes.

Sessió del dia 16 de Març

Després d'ésser registrats els «Boletines Oficiales» i «Gaceta de Madrid» s'entera la Corporació de que ha estat anul·lada per decret de 2 de Març («Gaceta» de l'11), la creació de dues escola a la Vila, per no haver-se enviat les corresponents actes jurades.

Es dona compte d'una instància signada pels veïns del carrer d'En Puig, sol·licitant es treguin els guardarrodos que impedeixen la sortida i entrada dels carros per la part del carrer Major. Queda aquesta instància damunt la taula pendent d'informe.

S'examina i s'aprova el pagament d'una factura de Lluís Andreazini, de materials i treball d'aigües.

S'acorda requerir al veí Pere Masdeu Fillol per a que tregui uns fons que té amuntegats a la via pública.

Sessió del dia 20 de Març (extraordinària)

Aquesta sessió té per objecte l'obertura dels plecs presentats per a

l'adjudicació de la construcció de les voreres, la qual dona el següent resultat: Miquel Segarra, a 5'35 pessetes m² i Manuel Segarra a 4'90 pessetes m²; queda, doncs, a favor de Manuel Segarra la construcció de les voreres.

Sessió del dia 23 de Març

Es registren els «Boletines oficials» i la Corporació s'entera d'una circular que prohibeix el repartiment a domicili de les fulles impreses declaratòries de la voluntat dels individus de que s'efectuï el seu enterrament conforme el ritus de l'Església Catòlica, acordant-se donar compliment a dita Circular.

Manifesta el Secretari que estudiada l'Ordre de 2 de Març, que publica la «Gaceta» de 11 de Març, resulta que en l'apartat segon de la mateixa es concedeix un termini de trenta dies per a sol·licitar la rehabilitació de les escoles que es crearen provisionalment i que foren anul·lades pel fet de no haver estat rebuda en el Ministeri la corresponent documentació. En vista d'això s'acorda, acollint-se a l'apartat segon de l'Ordre esmentada, sol·licitar la rehabilitació de les dues escoles i encarregar, a proposta del Secretari, aquest afer a una casa tècnica, especialitzada en assumptes administratius, resident a Madrid i dirigida pel lletrat Antoni Die i Mas.

S'acorda la concessió de $\frac{1}{4}$ de ploma d'aigua al veí Miquel Segarra Plana per l'abastiment de la seva casa en construcció de l'Avinguda, amb la condició de que vagi a empalmar a la canyeria principal del carrer dels Ollers.

S'aprova i s'acorda el pagament d'un compte de 35 ptes. a Joan Fort per diversos viatges en auto, per assumptes del Municipi.

Exposa el Secretari que amb motiu de consultar un dels volums de l'«Enciclopèdia Espasa» que posseeix el municipi i que obra en Secretaria, va adonar-se que manquen els números 54 i 61, motivat segurament per haver estat deixats a algú i aquest s'hagi descuidat de tornar-los. Els reunits manifesten que ja es varen notar aquestes faltes poc després de possessionar-se dels càrrecs.

En vista d'això s'acorda, a pro-

posta del Secretari, donar tota mena de facilitats per a consultar l'esmentada obra dintre la Secretaria i prohibir que se'n tregui cap exemplar, així com fer un pregó per si hi ha algú que tingui dits volums i no es recordi de tornar-los.

Selvatànies

FONT DEL RIQUET

Pel camí de la Terrena
pujarem al cap-al-tard;
a baix veurem la riera,
i el Calvari sol i blanc,
i l'antic Mas de la Dama
que dorm al peu del Tossal.
Vora nostre el Mas de Mates
voltat d'arbres s'alçarà,
més avall la Parellada
serà un vergê exuberant,
i al bell cim de la carena
Sant Pere aixecarà el cap.
Veurem serres i més serres
—lloms d'enormes elefants—,
i amunt la ratlla blavenca
de l'Albiol enlairat.

Pel camí de la Terrena
pujarem al cap-al-tard
amb l'amor per companyia,
que és l'amor molt bon company.
Un caminet a la dreta
entre conreus s'obrirà
senderó, serpeta llisa
com el palmell de la mà.

El camí de la Terrena
deixarem pel caminet;
si un raïm ens abellia,
un parell en collirem.
Ai, quina frescor que munta
del barranc de l'Ordiet!
Ai, Font del Riquet, que cantes
dia i nit, estiu i hivern!
Ai, font, que neixes joiosa
entre un bosc d'avellaners,
i les roques i falgueres
et donen el primer bes.
Un rec de teules i molsa
—regueró de vellut verd—,
i un marge clapejat d'eura
són el teu millor recer.
Aigua blava, corre, corre.
capbussa't al safaretx,
que allí a la vora t'espera
el festeig d'un claveller.

R. BON-RETORN.

Nòtules històriques

EL "PANTANO"

A l'objecte de que els molins poguessin moldre, i la nostra vila no estés mancada d'aigua, el 28 de Juliol de 1739, es va reunir l'Ajuntament, amb assistència de l'Assessor General del Camp i 88 caps de família de la vila, i proposaren fer una gran resclosa o represa d'aigua a l'estil d'una que n'hi havia a Osca, i així solucionar el conflicte que cada estiu representava l'escassetat d'aigua que es deixava sentir a la vila.

Per a mirar on millor podria fer-se l'emplaçament, es va cridar a un tal Miquel Malet que residia a Castelló de Farfanya, mestre molt hàbil en obres d'aquesta naturalesa, el qual reconegué la riera i dictaminà que sobre el Mas de Moixó es podria construir dita resclosa.

Per a més assegurar-se es varen cridar a més a En Josep Arnabat, arquitecte de Tarragona, a Fra Antoni religiós de l'Observància de Sant Francesc, persona molt entesa en arquitectura i obres i a Pau Costas, mestre de cases de La Selva, els quals practicaren un inspecció a la riera, aprovant el dictamen que havia donat En Miquel Malet, convenint tots que s'hi podia recollir aigua suficient per a regar tot el terme del pla, com també per a donar l'aigua necessària als molins.

De moment, per a proporcionar-se recursos, es va acordar que tots els propietaris cedissin al Comú, les brises de verema i les remoltes de les olives, per a repremsar-les el Comú amb les premses de lliura, així com la venda de l'aigua un cop embassada als particulars que volguessin regar.

Amb tot i la millora que representava per la vila la construcció de dita resclosa, no va mancar qui va posar dificultats a aquesta obra, obligant a haver-se de traslladar a Barcelona un Regidor de l'Ajuntament a l'objecte de desfer els mals informes que alguns selvatans havien donat a l'Audiència d'aquella ciutat, el que va motivar una interrupció de les obres. Això fou el 28 de Febrer de 1740.

Es varen continuar les obres però molt prompte es va sentir la manca de recursos i tot i tenint l'obra molt avançada encara es necessitaven sis o set centes lliures més, fent-se tots els possibles per a obtindre-les a l'objecte de

no suspendre els treballs i aprofitar el que portaven gastat.

Com avui encara pot veure's varen aprofitar el lloc més a propòsit per a l'emplaçament de la presa, tota vegada que és en un estret entre dues vessants de muntanya i el començament de la riera, on hi conflueixen les aigües del Mas-Ripoll, serralada d'Albiol i Coll de la Batalla. La paret que es va construir és de dues cares de pedra picada, de set metres de gruix, amb la boixa al mig per a donar l'aigua corresponent.

A 31 de Juliol de 1742 el Caixer

dels cabals que es recaptaven per l'esmentada obra va demanar per passar comptes, el que es va fer. En aquest mateix any ja devia quedar parada l'obra, no se sap si per manca de diners o perquè se'ls hi devia enrunar, doncs a la tardor del 1742 va haver-hi grans aiguats que deuriem omplir de sorra i pedres la gran bassa que formava la resclosa començada.

(Dades extretes de «Anals inèdits de La Selva» escrits per el Rvnt. Mossèn Joan Pié).

Noticiari

Malgrat haver obtingut l'autorització necessària i haver ofert l'autoritat local totes les garanties a efecte d'assegurar l'ordre en la celebració de les processons de Setmana Santa, les autoritats eclesiàstiques cregueren prudent no efectuar-les. Amb tot, el Dijous i Divendres Sant, els temples es vegeren concorregudíssims, potser encara més que altres anys.

Tal com anunciàvem en nostre número anterior, la nit del Dissabte de Glòria, sortiren de la Societat «La Defensa Agrària» un grup de cantaires que en típic pelegrinatge pels carrers de la Vila, deixaren sentir llurs cançons mentre la cistella pujava i baixava traslladant des dels balcons ornats amb cares joves i belles a la carretel·la guarnida amb ramatge i coloraines, tot un bé de Déu de caps d'aviram. La festa durà fins la matinada del diumenge de Pasqua.

El prop-passat dijous es celebrà el matrimoni entre el nostre amic Josep M.ª Vidal i Prats amb la senyoreta Dolors Vives Vilalta. No cal dir que desitgem als novells esposos un sens fi de felicitats en el nou estat.

Ha passat les festes de Pasqua entre nosaltres, el Sr. Agustí Poblet Puig, llicenciat en Filosofia i Lletres.

Després d'haver fet llit uns dies, es troba restablert el nostre amic Joan Ferrater Hortet. Ho celebrem.

Ens assabentem que la societat «La Defensa Agrària» té en projecte celebrar la festa del 14 d'Abril amb molta solemnitat.

Hem tingut el gust de saludar al Sr. Pasqual Garriga amb la seva esposa i fills els quals han passat uns dies entre nosaltres.

Ha sortit de la clínica del doctor Ibarz de Reus, on ha sofert una operació quirúrgica, el Sr. Jaume Prats, pare del nostre amic Ignaci. Celebrem moltíssim el resultat satisfactori i li desitgem vivament el prompte restabliment.

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la casa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTLINY
(abans Monterols) **REUS**

UN PREGÓ INTERESSANT.—El prop-passat dimarts vàrem sentir un pregó de l'Alcaldia en el que s'anunciava l'exposició dels comptes de l'Ajuntament corresponents al primer trimestre d'aquest any a la taula d'anuncis de Casa de la Vila. No cal dir com ens va cridar l'atenció, ja que a la nostra Vila no se n'havia fet cap d'aquesta naturalesa des de fa molts anys, el que vol dir que els selvatans no havien pogut veure mai en tal lloc els comptes del Municipi.

Amb molt bon encert, els cantaires escolliren per fer l'àpat, la nostra ermita de Pared Delgada, la qual, el di lluns es vegé molt concorreguda.

El Sr. Josep Ferré Cavallé ens prega en nom de tots els cantaires, fem públic llur agraïment a tothom que els obsequià. Vagi amb el compliment a llur desig la nostra felicitació més entusiasta.

Es troba millorat de les ferides que es produí treballant en el taller de fusteria del Sr. Josep Fortuny, el jove Josep Soronelles.

S'estan acabant les voreres del carrer Major. Hom ja pot veure que aquesta millora donarà una bona nota d'embelliment a dit carrer, a l'ensem que estalviarà fanguejar els dies de pluja.

Ha mort a Barcelona el jove Francesc Alsina Ollé, fill d'aquesta Vila, i que actualment residia a Tarragona.

—També morí a Reus la Sra. Maria Sendra, mare del nostre amic Joan Boada Sendra, resident a Barcelona. Nostre sentit condol a tots.

El dia de Pasqua tingué lloc una conferència en el teatre de la Societat «La Defensa Agrària» organitzada per «Esquerra Republicana de Catalunya», a càrrec del diputat Sr. Lluís Companys, el qual dissertà sobre el tema «L'actualitat política».

Feu la presentació de l'orador, el convilatà nostre, Sr. Ventura Gassol.

Insistim en recomanar a tothom, sermonegi a la xicalla a fi de que siguin respectats els arbres de les vies públiques.

IMP. REQUESENS. - MONTBLANC

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de "La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent . . .	3 per cent
" per semestre	4 " "
" anyal.	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP